

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι Άθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρομπός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι όταν έγω έξυπνάδα — κι όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι,
και σ'αύτων Άθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλόσπτην,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίγους νάζω κι έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ένα όμως μέρα — δεκαπέντε και 'στό χροί.
Κι ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι όποιο τόν παρ'ά δέν δίδει — θά τόν φέρ μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — απ' ύψους προς έμέ,
Γιά τή σάρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Δευτέρα 'Ιουνίου κι' εικοστή,
κι 'Εφημερίδος δικη ξεκινούσθι.

Τρακόδα θαράντα κι' όκτώ,
και λύσσα και καθμα όρικότ.

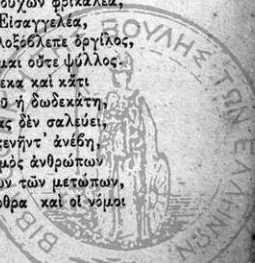
Φαούλλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.

Φ. Παρασκευή 'ξημέρωσε, μ'ην είχε 'ξημερώσει,
εταν 'στό Δικαστήριον πολιται ήλθαν τότεσι
και π'ας περιεργος αστός και τέκνον τής πατρίδος
νά 'δη τήν δικήν, Περικλή, τήν τής Έφημερίδος.
'Εκει και σύγγυσις γλωσσών και πάταγος και κρότος
και ασφύζια και σκασμός και χειμαρρος ιδρωτός
και τσαλαπάτημα πολύ παντοδαπών ανθρώπων
εξ τών Πατρών, τών Άθηνών, κι άλλων εύάνδρων
[τόπων.

Έδημηγόρει ό Κωστής με τήν λιγνή κοιλιά του
και πότε πότε, Περικλή, τραβούσε τ'ε μαλλιά του,
ό Ράλλης δ' εξετόξευε πολλά σκωμμάτων βέλη,
κι άγων συνήπτετο δεινός, όπου κακό σου θέλει,
περί τής εξηγήσεως τών άρθρων και τών νόμων,
επου γενουόν σ'αύς άμαθεϊς τήν φρίκην και τόν τρόμον.

Έδίκαις Γορτύνοιος θαρωώ και Κυπριάδης,
ό δε κλεινός Εισαγγελεύς, ό Άθανασιάδης,
που έβγαλε πρό ήμερών έκετο τό φριάνι

και όλους μ'ας 'φοβήριζε βαθά π'ως θά μ'ας κ'νή,
άν ρίπτωμεν τ'α βέλη μας κατ'έ του Ναπολέοντος,
ένόμιχα, β'ρη Περικλή, π'ως έχει εβ'ην λέντος,
εις δε τούς νόμους έκυπτε μετά σπουδής κι έκείνος
ώς φοβερός Ραδάμανθους, ως Αιακός και Μίνως,
κι' έγω κυττάζων κάποτε τούς κατηγορουμένους,
τόν Ρούκην και Γιαννόπουλον, πολύ καλοθρεμμένους,
κυττάζων δε και πρόσωπα ραβδούχων φρικαλέα,
άλλά κυττάζων κάποτε και τόν Εισαγγελέα,
που τό σκαμνί τών συντακτών λοξόβλεπε όργιλος,
δέν ήθελα 'στόν κόρφο των νά ειμαι ούτε φύλλος.
'Ητο δ' ή ώρα, Περικλή, ως ένδεκα και κάτι
κι' έντός μικρού έσημαινε παντού ή δωδεκάτη,
ού μ'ην από τήν θέτιν του κανένας δέν σαλεύει,
ένω και τό θερμόμετρον εις τ'α πενήντ' άνέδη,
κι' έγίνετο πυκνότερος συνοστισμός ανθρώπων
και θρόμβ' ιδρωτός έρπον εξ όλων τών μετωπών,
άλλά κι' ή θέμις ίδρωσε και τάρθρα και οι νόμοι

καὶ ὁ Κωστής μετ' ἡν κοιλιά ῥητόρευε ἀκόμη, πολλοὶ δὲ βίβλ' ἠνοίχθησαν, τετρίτερα καὶ κισυτάπια, καθὼς καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ μπάμπ' Ἀλέξ' χάπια, ποῦ β,τι κι' ἂν σοῦ π'αὶ ἑαυτὰ, ποῦς δὲν θά ἔμορσιον τὸ μπρούτζινὸ σου καύκαλο ποτὲ νὰ τὸ χωρέση, διότι σὺ ἴστω βίου σου τὰς μαύρας τρικυμίας καθόλου δὲν ἐνέκυψες ἴστ' ἂν τῆς Δικονομίας καὶ οὔτε σοῦβαλε ποτὲ μαρὰ καὶ σεκλέτι τῶν νόμων ἢ ἐξήγησις κι' ἢ ἐμβριθῆς μελέτη, ἀλλ' ὡς χυδαίος κι' ἀμαθῆς μετ' ὕφος φοβισμένον γουμπετεὶς καὶ συμφωνεῖς μετ' τὸ δεδικασμένον, καὶ πάντοτε τὴν Θέμιδα περίτρομος κυττάζεις κι' οὐδὲ σὲ μέλει τέσσερα κι' οὐδόλομα ἐξετάζεις ἔαν τὸ ἄρθρον ἔξαφρα τὸ δύο καὶ τριάκοντα, κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον, τὸν Σόλωνα καὶ Δράκοντα, τὸν τριακόσια ἑπτὰ σπουδαίως ἀναίρη, ἢ ἂν αὐτὸ τὸ δεύτερον ὅτι πρῶτον προσχωρῆ, ἢ ποῖος νόμος σήμερον κατάκειται ἀργός κι' ἢ δύναμις του σκάνεται ὡς ὀπισθενεργός. Ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι μαγκουροφόρον ἄπειρον ἐπλάκωσε ἀσκήρι, ἀλλ' ἔμωσ ἤλθαν καὶ πολλοὶ μετ' ἑσθλὰ ἴστω δικανὰ ἴστω ὦμον, κι' εὐθὺς τὸ Δικαστήριον, σκερθὲν κατὰ τὸν νόμον, ἀπέριψε τὴν πρότασιν περὶ ἀβολοῦ, ἠκούσθη δὲ ἀλαλαγμός καὶ βρυχηθμός πολὺς, οἱ δὲ κατηγορήσαντες τοῦ ὑπουργοῦ τὴν φήμην μετὰ τοῦ Ράλλη ἔφυγαν νὰ δικασθοῦν ἐρήμην. Τότε δὴ τότε πόλεμος αἰματηρὸς ἀνάβει, ἐκ τῆς ὀργῆς τῶν μαίνονται οἱ πατριῶται μπάβοι, καὶ μπάμ καὶ μπουμ πυροβολοῦν καὶ ρίχνουν μετ' ἑσθλὰ

καὶ βγαίνουν ἔξω δικανὰ, κουμπούρια, πυροβόλα, κι' ἐκρηκτικὰ τινάσσονται ἀνὰ τὸ πλῆθος ὕλαι, μυκώμενα ὡς κερανοὶ, πολλὰ τε καὶ ποικίλαι, ποῦ μοναχὰ νὰ τῆς ἀκοῆς ἰλιγιγίξῃ καὶ φρίττει, μύθοι καὶ λάβα, Περικλῆ, καὶ ἄκωντος πυρτίτις, μ' ἐρῆν δὲ πῶς ἔρριξαν καὶ νιτρογλυκερίνην καὶ ἄλλα συνταράσσοντα τὸ κόσμον τὴν εἰρήνην. Π.—Μωρὲ ἄμην γιὰ τὸ Θεό!...

Φ.— Δὲν εἶναι παιγνιδάκι... ὁ Ρούκης κι' ὁ Γιαννόπουλος πετοῦν ἴστω Μερσινοῦδάκη καὶ ἴστω ποδῆρι, Περικλῆ, μὲ μπάρα πίνου ντόπια, ἐνθ' ἀκούονται φωναὶ ἐβλάτε φωτιά ἴστω τόπια!... τὰ μαγαζιά σας κλείσσετε ἀμέσως, συμπολιταί... τὸ καθεστὸς, μωρὲ παιδιὰ, σπουδαίως ἀπειλεῖται... Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπῆ, φωτιά κι' ἀστροτελέκια... ὁ Ράλλης ὁ ἀτρόμητος ὀρθὸς καὶ ντοῦρος στέκει, ἂν καὶ πολὺ δεινότερος ὁ πόλεμος κορῆν, κι' ἴστω του σὴν νάτανε θεκτικιστο κοτρώνι τσακίζονται καὶ χάνονται τὰ σκάγια καὶ τὰ βόλγια ὡστὸς νὰ ἴσαν τίποτα ρεβιλία καὶ φασόλια. Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπῆ, ὁ κόσμος ἀλαλάζει, πέφτουν τὰ σκάγια σὴν βροχῆ, τὰ βόλγια σὴν χαλάζι, βρὲ τείναι τοῦτο τὸ κακό; σὺ σῶσε μας, Χριστέ, ἔξω κι' οἱ χωροφύλακες ὀρμονὸν κι' οἱ δικασταί, κι' ἕνας πατπᾶς, βρὲ Περικλῆ, ἐκ τοῦ μεγάλου τρόμου λιποθυμῆι ὁ φοκαρᾶς καταμεσῆς τοῦ ὀρμου, ἐγὼ δὲ ἔβδι ἔτρεξα ἀμέσως νὰ τοῦ φέρω, ἂν καὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν καθόλου νὰ τὸν ἔξρω. Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι κάτωχοι ἐκ τῆς μεγάλης φρίκης

καὶ πάντες συμμορφούμενοι μετ' τὸ ποῖον τῆς δίκης πρὸς τῶν δικανῶν τὴν βροντὴν ἐγύρισαν τὰ νῶτα... Π.—Καὶ σὺ θὰ τὴ ἐγύρισες ἀπ' ἑλούς πρῶτα πρῶτα. Φ.— Ἀπειναντίας ἴστω ἐστάθη τὸ μαλόδ μου καὶ ἴστω τὰ ραβδί μου ἔδωσα τὸ μικομάντυλό μου, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ γαλασμοῦ καὶ τῆς φυγῆς ἐκείνης ἴστω ἴστω ἴστω πρὸς τὸν λαὸν ἑ' Ἀδελφια, μὴν κτυπάτε, εἰσὴν ὕμιν, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἀλλήλους ἀγαπάτε. Ἔμεις καὶ νίκας ἔραμεν ἐνδόξους Πλαταίων, ἔμεις καὶ ὀρόνον ἔχομεν τὰ μάλα κραταιὸν, καὶ Βασιλέα ἔχομεν ἀνεύθυνον εἰς ἑσθλὰ καὶ δὲν εὐθύνεται ἂν σεὶς τινάξετε τὰ κάλα. Ἔμεις καὶ νόμον ἔχομεν, κι' αὐτὸς μᾶς παραγγέλλει πῶς μετ' ἴστω ἑσθλὰ ὁ καθεὶς πυροβολεὶ σὴν ἄλλη, ἔμεις καὶ τῶσους ἔχομεν τῆς τάξεως φρουρῶν, δικαιοῦς ἀντιλήπτορας, γενναίους κι' αὐστηροῦς, ποῦ δὲν ἴστω κολόκουρα ποτὲ τῶν κι' ἐπιμίσθια καὶ σὴν ἀκούσουν κουμπουριά γυρῶν τὰ ὀπίσθια. Καὶ κυβερνήτας ἔχομεν πολὺ ἀνεξικακῶς, ἐποῦ τῶσους ἀντιπάλους τῶν ποτὲ δὲν σκάνουν λάκκους, καὶ μόνον μετὰ μαχαϊρῶν καὶ ἐπλων καὶ ροπάλων ἐπέρχονται πανστρατιᾶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων. Καὶ γῆν πατοῦμεν ἀνοικτὴν εἰς ἑσθλὰς ἀνέμους, καὶ ἀπεκτῆσαμεν στρατὸν γιὰ τοὺς ψευτοπολέμους, καὶ σέβλον ἀξιόμαχον γιὰ κάθε λαθροπέριον, καὶ Θέμιδα παρθενικὴν καὶ δικαίον Πραιτωριον, κι' ἄρθρα πολλὰ κι' ἐδάφια καταληπτά εἰς πάντα, τὸ τριακόσια κι' ἑπτὰ, τὸ δύο καὶ τριάντα, καὶ μέλαθρα ὑψηρεψῆ κι' ὀμογενεῖς ἐγκρίτους καὶ ἀποπάτους κινήτους καθὼς καὶ ἀκινήτους, καὶ πατρικὰ κειμήλια περιφανοῦς παιδείας, ἐποῦ τὰ περιεφραξὲ ὁ ρέκτης Καθθαδίας νὰ μὴ πολυσυγνάζωνται παρὰ τὸν ἀπογόνων, ἀλλ' ἔχομεν καὶ σγέδια καὶ πόθους πρὸ αἰώνων, καὶ μετ' ὧδας φλεγόμενον ἐνὸς καὶ ἄλλου Βάρδου ἐκτεινόμενον τὸ βλέμμα μας ἴστω ἐκβολὰς τοῦ Σκάρδου, ἐφ' ὃ καὶ τρέχει κρουνηδὸν τὸ τιμιόν μας αἶμα σὴν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα. Εἰρήν' ὕμιν δι' ἑσθλὰ αὐτὰ κι' ἀλλήλους ν' ἀγαπάτε, ἀμῆν, ἀμῆν, καὶ κόντρ' ἀμῆν... ἀδελφια, μὴν κτυπάτε.» Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, ἐστάσασαν κανέν ἄσικη βλάμη; Φ.—Μόνον μὴ στρατα ἐμῆσαν ποῦ ἔσασα ἕνα τζάμι, τὴν δ' ἐπομένην, Περικλῆ, τὸ Σάββατον τούτῳ, σὴν σὴν μαρτύριον ἐπυραδὸν ἐξέτασιν ὑπέστη, κι' ἴδου ὁ Βαλασσόπουλος, μαθὼν ἐκ μέρους ἄλλου περὶ ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ καὶ σοβαροῦ σκανδάλου, κατόπιν τούτου ἐρχεται ὁ μάρτυς ὁ Παρίσις, ποῦ ὁρ ἰδρώσης, Περικλῆ, ὡς ποῦ νὰ τὸν γνωρίσης; σαράντα ἡμερῶν κατὰ τὸ ματι του δὲν σπράσις γιὰτὶ αὐτὸ τὸ σκάνδαλον μεγάλως τὸν ἐξάλισε, κι' ἂν δὲν συνέληθ' ἐξ αὐτῆς τῆς παραγῆς καὶ ζάλης. ἴστω ἐνέσεις ὑποστῆ μορφήν καὶ χλωράλης; κατόπιν τούτου ἐρχεται Λυκάκης ὁ γνωστός, ὁ τῆς Παιδείας Γραμματεὺς κι' εἰς ὕφος σεαστὸς, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνήσυτος τὸ βλέμμα περιτρέφων καὶ λευκοτάτην καὶ μακρὰν τὴν γενειάδα τρέφων, ποῦ δέκα Ρούκης δὲν μπορεὶ μετ' ἑσθλὰ πῆσση, κι' ἐλαίῳ δὲν τὰ γένεια του νὰ τὰ καταμαδοῖσση; ἐπὸταν, ὅπως ἔλεγε, δὲσὸ τρεῖς τῶν ὀπαλλήλων

που έδειξαν τὸ τρομερὸν καὶ σκανδαλώδες φύλλον.
Κατέπιν ὁ Θανάσιος ἐ τῆς Δικαιοσύνης,
καλήσας πάμπολλα κ' αὐτὸς μετὰ εὐσηχημοσύνης,
ὁ δικηγόρος Λάμαρης μὲ σώμα ντελικάτο
καὶ μὲ ταμπάρο τριόπιλο ποῦ ἔφθανε ὡς κίτω,
προβούμενος ὡς φαίνεται τὸ ρεῦμα τοῦ αἵρος,
ἐν κ' εἰς ρευστὴν κατάστασιν μᾶς ἔφερε τὸ θέρος,
καὶ ἔσο τὸν ἐνύτταξα μ' ἐκείνῳ τὸν ταμπάρο
ἀνέβαινε τὸ αἷμα μου κ' ἐπήγα νὰ κρεπάρω
πρὸς δὲ Μακρίδης, ἄφωνος καὶ σιγηλὸς ὡς τάφος,
κ' ὁ Μούχος, ὁ ὑπάλληλος καὶ δημοσιογράφος,
εἶπὼν πῶς εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ εἶπ' ἐν συζητήσει
πῶς ὁ Λυκάκης, Περικλῆ, μαζὶ μὲ τὸν Παρίση
εἰς τὸ γραφεῖον ἔξαφνα τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμβήκαν
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν τὸν ὄρθκαν.
Μόλις ἐπρόφερεν αὐτὰ τοῦ μάρτυρος τὸ στόμα
ἐμίσησε τὸ προσώπου μου ἐγάλασε τὸ ρῶμα,
καὶ πάντες οἱ ἀνούσαντες ἐκέφιθησαν στὸν νοῦ των
τί ἔφαρτικά θὰ βλέπαμε εἰς τὸν πλανήτην τούτου,
ἐν κ' ἡ δίκαιε μας ἢ κοιλιάς ἐρούσκωναν κ' ἐπρήσκοντο
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν ἐρίσκοντο.
Κατόπι τούτου ἔρχεται ὁ Γράνης Ἀποστόλης,
ὁ μάλλον γεροντότερος ἐκ τῆς παρέας ἑλης,
τὸν τῆς Παιδείας Ὑπουργὸν καθόλου μὴ γνωρίζων,
πρὸς δὲ κ' ὁ Ἀνωτάσιος, ὁ Ἄττικὸς Ὀρίζων,

εἰπὼν πῶς ἔμαθε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸν Καραγάλια
τάνηκουσα τὰ σκάνδαλα καὶ ἄλλα τέσσα γάλια.
Καὶ ἄλλοι παρευρέθησαν ὡς μάρτυρες κ' αὐτοί,
ἀλλὰ δὲν ἐξετάσθησαν ὡς ἔλωσ περιττοί,
καθὼς ὁν Ἐισαγγελεύς, βαρὺ τὸ τραῦμα φέρων,
τί χρεῖαν, λέγει, ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἀθανασιάδου
ἐμπρὸς μου γαιθὸν ἔβλεπα τὸ στόμιον τοῦ Ἄδου,
καὶ παραθύρων καὶ θυρῶν καὶ ἑλων ἀνοικτῶν
ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατὰ τῶν συντακτῶν,
καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς ἄσὸν δι' ἀγχιόνης θάνατον
καὶ τώρα ὁ πατέρας των τοὺς κλαίει καὶ ἡ μάνα των.
Π.-Καὶ σὺ τί λές, βρὶ Φασουλή;

Φ.- Μὴ μ' ἐρωτᾷς ποσῶς...
μ' αὐτὴν τὴν δίκην ἔλωσα κ' ἀπέμεινα μισός,
καὶ τρέμω τὴν ἀσθένειαν μὴν πάθω τοῦ Παρίση...
σὺ, Οὐρανὲ, ἀπὸ ἕψηλά κατέβα κόμμε χρισί.
Ἐρείς τὶ λέγει, Περικλῆ, ὁ σῶφρων Μολιέρος;
ἂν θέλῃς σκύψε νὰ τὸ πῶ πρὸς σὲ ἰδιαιτέρως:
ἐνὰ κἀνῆς τὸν ἀνήξερο, τὴν γλώσσα σου νὰ δέσης,
εἶναι τὸ μόνον φρόνιμον σ' αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις.»
Π.- Ἐνεία χρόνους ἤθελα τὸ κρέας σου νὰ τρώω
γιατὶ τὴν πίστι μουβγαλες χωρὶς κανένα λόγο,
οὐχ ἤττον ὅμως φλέγομαι νὰ σὲ ξυλοκοπήσω
καὶ ἔρσε ξυλοφόρτωμα πρὸ πάντων ἀπ' ὀπίσω.

Τῶν Φιλόπλων ὁ χορὸς ὑπὲρ πάντα ζωηρός.

Α'.

Κάτω γελῶσα θάλασσα κ' ἐπάνω οὐρανὸς
μὲ κάμπος ἄστρα ποῦ καὶ ποῦ κ' ὀλίγον σκοτεινός,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ πόντου κ' οὐρανοῦ
ἢ τοῦ Φαλήρου γέφυρα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ,
καὶ ὅταν θέλῃς κἄποτε ἢ φλογερά σου κίρα
νὰ δροσισθῇ ἐκαὶ ἕψηλά, πληροῦνος μὲ δεκάρα.

Κ' ἂν μὲν λιγνὸς κ' ἀθάνατος ἐπλάσθης γὰρ καλὸ σου
εἰς τοῦ τροχοῦ τὰ σίδερα ποσὸς δὲν περιπέσειςαι,
ἀλλ' ἂν προγῶστον ἔγινες τραχὺς τὸν διέβολό σου,
μαχόμενος στὸ πέραςμα καὶ σὴν τὴν χάχα στέκεισαι,
κ' ἀνχαρῆρες αὐτοστιγμῆι ἀφίπων τὸν παρὰ σου
καὶ κἄποτε κοψίματα θερίζουν τῆντέρά σου.

Μία κυρία ἔγκυος μὲ μίαν ἄλλην στεφαν
ἐπῆσθη μὲς ἑστὰ σίδερα κατὰ κακὴν τὴν μοῖραν,
κ' ἂν κατὰ τῆχην τῆς καλῆν δὲν ἔγχευα ἐμπρὸς τῆς
θὰ σπεντριβετ' ὁ καρπὸς τῆς σεβαστῆ; γαστρῆς τῆς.
Ἄλλ' ὅμως καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ περῆς κλά ὡς τόσον
χρησταῖων μὲ ἰώδιον καὶ μὲ ζερῆρων δρόσον.

Β'.

Ἐκεί ἐπάνω λοιπὸν ἐστὶν
χορὸς μεγάλος ἀπὸ τοὺς πρώτους,
καὶ τῶν Φιλόπλων ἕλαν τὰ πᾶθη
χορὸς ἀρμάτων κ' ἀγχιὸν καὶ κρότους.

Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ κιντᾶξω
σωοδὸς ἀματῶν, ποῦ νὰ τρομάξω,
ἀλλ' εἰς Φιλόπλου ἀνδρείου χερί
σουγῆ δὲν εἶδα μὴδὲ μαχαίρι.

Κ' εἶπα ἐτὰ ὅπλα μακρὰν πετᾶτε,
μακρὰν ὁ Ἄσος, ποῦ σπείρει τρόμον,
εἰς τὴν ἐξέδραν φαειδοὺ σιοκιάτε,
παῖδες εἰρήνης, χορῶν καὶ κόμων.»

Ἄ Ρὰμ ἑτὰ Ζεῦγῃ μὲ χάριν νεύει
καὶ ὄλοι στέκων εἰς τὴν ἀράδα,
καὶ πᾶς τὸν ὅπλων μοσχοτῆρ χορεύει
μ' αὐτὴν κ' ἐκείνην τὴν σουσουράδα.

Κ' ὁ Νικολάκης, τοῦ θρόνου θρέμμα,
ποῦ τὸ θε:μίνου τὸν ἀνάπτεαι αἶμα,
χορεύει πόλακα μὲ τὴν Μερικῆτη,
κ' ὄλοι νομίζων πῶς κἀνουν κᾶτι.

Σαλεύου πᾶγκοι, σαλεύου στύλοι,
νὰ! κ' ὁ Κανάκης μὲ τὴν χοριστῆρα,
κρυφὰ τρώοντιν κ' ὀλίγοι σῆλοι
κ' ὄλοι γαυγίζων μὲ τὴν ὀρχήστρα.

Ἄκοῦα ἦχος λαμπροῦ παιωνιοῦ,
ὅταν προβάλλῃ μὲ τὴν σαρῆσαν
κ' ὁ Φιλοσοφικὴν φροῦν τὸ κρᾶνος,
ὅπου θὰ μείνῃ ἄσῃν ἱστορίαν.

Νά! καὶ ὁ Λέλης μὲ μῆς ἐρώστους,
ζωγράφος πρώτης, μὲ καὶ γαμπρός,
ποῦ ζωγραφίζει γνωστούς κ' ἀγνωστούς
καὶ ἀπ' ὀπίσω καὶ ἀπ' ἐμπρός.

Σημειὸν νέου χοροῦ ἰδῶθη,
ἔταν κ' ὁ Ροῦκας, κοντὸς Ζαχαρίας,